

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף צב

למדנו לעיל שהגמרא מתרצת שמדובר שהוא גרר והוציא את הכיס דרך שוליו, ובין שהוא לא יכול להוציא את המעות לכן הוא לא עבר עדיין על איסור גניבה, וממילא איסור גניבה ושבת לא באים יחד ולכן הוא חייב על הגניבה.

הגמרא מקשה שהוא יכול להוציא את המעות ע"י שיקרע את מקום התפירות, ומתרצת שמדובר שהכיס מלא בחתיכות כסף ארוכות, וכל זמן שמקצת מהכיס בתוך הבית הוא עדיין לא עבר על איסור גניבה. הגמרא מקשה שהרי יש בשולי הכיס שנצים (= רצועות), והוא יכול להוציא את כל הכיס עד פתחו, ואז הוא יקרע את מקום התפירות ויוציא את החתיכות כסף שבתוכו ורק הרצועות ישארו בתוך הבית, וממילא הוא עדיין לא עבר על איסור הוצאה משום שהוא לא הוציא את הכיס עם השנצים, וא"כ מדוע הוא פטור על הגניבה? הגמרא מתרצת שאין בכיס שנצים או שהשנצים כרוכים על הכיס.

המוציא פירות מרה"י לרה"ר: לדעת אב"י - אם הוציא ביד חייב אף שגופו עומד ברה"י, משום שחיבור ע"י גופו לא נחשב לחיבור. ואם הוציא בכלי ומקצת מהכלי עומד ברה"י פטור, משום שחיבור ע"י כלי נחשב לחיבור. ולדעת רבא ביד פטור, משום שידו נגררת אחר גופו העומד ברה"י, ואם הוציא בכלי ומקצת מהכלי עומד ברה"י חייב, משום שחיבור ע"י כלי אינו חיבור. הגמרא מקשה על אב"י שהרי למדנו בתחילת המסכת שאם פשט בעה"ב את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה וכו' שניהם פטורים, ומשמע שידו כן נגררת אחר גופו? הגמרא מתרצת ששם מדובר שידו נמצאת מעל ג' טפחים מהקרקע ופטור משום שהחפץ לא נחשב כמונח ברה"ר, אבל בנידון שלנו מדובר שידו נמצאת פחות מג' טפחים מהקרקע והפירות נחשבים כמונחים בקרקע.

משנה: המוציא בימינו או בשמאלו או בתוך חיקו חייב, שכך הדרך להוציא. הוציא על כתיפיו חייב, שכך היה משא בני קהת במשכן (ראה רש"י ד"ה שכן).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

המוציא כלאחר ידו (= על גב ידו), ברגלו, בפיו, במרפקו (= בית השחי), באזנו, בשערו, בפונדתו ופיה למטה (= כמין חגורה חלולה, ואין דרך להוציאה כאשר פיה למטה שמא יפול מה שהניח שם), בין פונדתו לחלוקו, בשפה התחתונה של חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור מפני שלא הוציא כדרך המוציאים.

גמרא: המוציא משא בידו למעלה מעשרה טפחים חייב, שכן משא בני קהת היה למעלה מ' טפחים. הגמרא מוכיחה זאת: שהרי המשכן והמזבח היו גבוהים עשר אמות, וגובהם של הלויים היה עשר אמות, וכל משא הנישא ע"ג מוטות נושאים אותו כאשר שלישי מגובהו הוא מלמעלה ושני שלישי מגובהו הוא מלמטה, ונמצא שהמזבח שהיה נישא במוטות בכתף היה גבוה מהקרקע הרבה יותר מעשרה טפחים.

הוכחה נוספת: אף אם גובהם של הלויים היה רק שבע אמות, אפשר להוכיח זאת מהארון שהיה גובהו עשרה טפחים, וכל משא הנישא ע"ג מוטות נושאים אותו כאשר שלישי מגובהו הוא מלמעלה ושני שלישי מגובהו הוא מלמטה, ונמצא שהארון שהיה נישא במוטות היה גבוה מהקרקע מעט יותר מעשרה טפחים.

המוציא משא על ראשו בשבת: למסקנת הגמרא הוא פטור כיון שאין דרך להוציא בכך, ואף אם הוא גר בעיר הוצל שדרכם להוציא כך הוא פטור, משום שבטלה דעתם אצל כל אדם.

משנה: צרר מעות בבגדו כדי להוציאם לרה"ר כשהם תלויים לפניו ובאו לאחריו, פטור כיון שלא התקיימה מחשבתו, והוא כ'מתעסק'. התכוון להוציא לאחריו ובא לו לפניו, חייב (= יבואר בגמרא).

באמת אמרו (= הלכה שאין חולק עליה) שאשה החוגרת סינר (= מין מכנסיים קטנים לצניעות) ותלתה בו איזה דבר להוציאו ובא לו לצד אחר, חייבת משום שדרכו לחזור מצד לצד, ועל דעת כן הוציאה אותו. רבי יהודה אומר אף מקבלי פתקים של המלך למוסרם לרצים חייבים אפילו אם לא התקיימה מחשבתם, כגון שהוציאים על מנת למוסרם לרץ זה ומסרם לרץ אחר.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

גמרא: החידוש בדברי המשנה שכשהתכוון להוציא לאחריו ובא לו לפניו חייב - שהיה מקום לומר שכיוון שלא התקיימה מחשבתו הוא פטור, קמ"ל שהמתכוון לשמירה פחותה (= לאחריו) ועלתה בידו שמירה מעולה (= לפניו) חייב אף שלא התקיימה מחשבתו.

משנה: שנים שהוציאו יחד ככר לרה"ר פטורים, משום שנאמר "וְאִם נִפְּשׂ אֶחָת תִּחְטָא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ בְּעִשְׂתָּהּ אֶחָת מִמִּצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְאִשָּׁם" - יחיד ולא שנים. ואם לא יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חייבים. ורבי שמעון פוטר.

גמרא: אם כל אחד יכול להוציאו לבדו והוציאוהו שניהם - רבי מאיר מחייב (הוא לא דורש את הפסוק הנ"ל), ורבי יהודה ורבי שמעון פוטרים (= לרבי יהודה לפי שאין דרך הוצאה בכך וכמשנתנו, ורבי שמעון מהטעם שיבואר לקמן). זה אינו יכול וזה אינו יכול והוציאוהו שניהם - רבי יהודה ורבי מאיר מחייבים כיון שזו הדרך להוציאו, ורבי שמעון פוטר (מהטעם שיבואר לקמן).

תנו רבנן: נאמר "... בְּעִשְׂתָּהּ אֶחָת מִמִּצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ ... " - "בעשותה" מלמדנו שרק העושה את כולה חייב ולא העושה את מקצתה, ולכן שנים האוחזים בקולמוס וכותבים פטורים. אבל אם לא יכול אחד לעשותה ועשאוה שנים, כגון עיגולי דבילה או קורה שהם כבדים, בזה נחלקו רבי יהודה ורבי שמעון.

